

ΦΟΥΝΤΟΥΚΙ

φουντούκι, το, ουσ. [<τουρκ. findik], το φουντούκι· συνήθως στον πλ. **τα φουντούκια**, οι ανοησίες, οι βλακείες: «τι φουντούκια ήταν αυτά που μας είπε πάλι αυτός ο άνθρωπος!»·

- *δεν τρώω φουντούκια ή δεν τρώμε φουντούκια*, δεν είμαι αφελής, ευκολόπιστος, δεν είμαι ανόητος, κουτός, βλάκας: «ήθελε να με βάλει στο χέρι με χίλιες δυο υποσχέσεις, αλλά δεν τρώω φουντούκια κι έτσι έμεινε με την όρεξη!». Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *δεν τρώω κουτόχορτο* ή *δεν τρώμε κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#)·

- *πετάει φουντούκια*, λέει ανοησίες, βλακείες: «κάθε φορά που ανοίγει το στόμα του αυτός ο άνθρωπος πετάει φουντούκια». Πολλές φορές, συνοδεύεται από χειρονομία με την οποία προστατεύουμε το πρόσωπό μας και με τις δυο μας παλάμες για να το προφυλάξουμε δήθεν από κάποιον που μας πετάει φουντούκια. Η προφύλαξη αυτή γιατί, ο καρπός της φουντουκιάς βρίσκεται μέσα σε σκληρό περίβλημα·

- *τρώει φουντούκια*, είναι αφελής, ευκολόπιστος, είναι ανόητος, κουτός, βλάκας: «αφού τρώει φουντούκια, όλοι μια ζωή θα τον κοροϊδεύουν». Για συνών. βλ. φρ. *τρώει κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας